

Alle duchna bejnoscj a newera, zož kšchěsezijan se
šam sa dobrego žaržy, — to šu te nejgoršche wi-
niki, te sabenu nam tu drogu do nebja; chtož tafe
myšli ma, ten jo hyschězi daloko wot togo kralej-
stwa Božego, a jo na rownej drose k nimernemu
satamaństwu. Alle nusa, staroscj, žaloscj dla two-
jich grěchow; gaž niz jano twoje husta tať powe-
daju, ale twoja hutschoba schi groni: „ty šy sa-
šlužyl zašnu šmiersch a nimerne satamaństwo;“ —
gaž namžošch a nozošch se š nizym šagranašch, a
žednogo drugogo šlowka namašch ať: „Kněžo, špo-
minaj na mńo!“ „Bož, buž me grěschnikoju gnad-
ny!“ — — to jo došě k šbožnosězi, tať šy Bogu
luby, taťch goscjom ten Kněš Jesus powitajo šra-
došězu a wežo jich do šwojogo nebjaškego raja!

Ša šom młogego namaťať we našchěj evan-
gelškej zerkwi, ten jo se myšliť, taťa huzba jo do-
bra we tej šlědnej šchtuńže. Šerwej šluže tomu
šwětu a žartu, a gaž na šmertnej postoli laže,
potom kšchě šrasom we wěre Šesuba sa ruku ša-
pšchimesch. Taťe dušche šu rowne žlowekoju, kenz
se šalewa a ša delu popada, kotraž pla nogo plějo,
ale ta dela se jomu hušunio a won se podmurijo
a sejo tšchafchuy kōńz.

Ša zu se hobroschisch, ja zu Šesuba šapschi-
mesch, ja se špušchězam na mojogo Wimožnika!“
— taťe šlowo nozomy my jano na kōńzu našchogo
žyweńa gronisch, ale kuzdy žen, kuzdu šchtundu, gaž
hyschězi štrowe šmy a žywe, we młodošězi tať dere
ať na stare dny dej našcha hutschoba tať hysch my-
šlona. Šej, twoj Wimožnik jo to nejlepšche a nej-
wošebnejšche a nejdrošche, zož mejašcho, ja tebe dať,